स्वकीया एव सेनाः सम्पिपिषे सम्यक् पिष्टवान् वज्रेण हता भूमौ पतन् सन् समीपवर्त्तिनः सर्व्वान् शूरान् चूर्णीकृतवानित्यर्थः। इन्द्रस्य नु वीर्य्याणीत्यारभ्य षण्मन्त्राः निष्कैवल्यशस्त्रे अन्तर्भावनीयाः॥

अथ नवमीमाह। "विश्वो विहाया अरतिः। वसुर्दधे हस्ते दक्षिणे। तरणिर्न शिश्रथत्। अवस्यया न शिश्रथत्। विश्वस्मा इदिषुध्यसे। देवत्रा हव्यमूहिषे। विश्वस्मा इत्सुकृते वारमृण्वति। अग्निर्द्वारा व्यृण्वति" [४] इति। अयमग्निः विश्वो विश्वात्मकः, विहायाः विशिष्टगतियुक्तः, अरतिः उपरतिरहितः हविर्वहनाय पुनः पुनरागमने नास्त्यस्योपरतिः, वसुः निवासहेतुः, तादृशोऽयमग्निः ब्राह्मणस्य दक्षिणे हस्ते दधे धृत आसीत्। अतएव तत्र होम आम्नातः, ब्राह्मणस्य दक्षिणे हस्ते होतव्यमिति। तरणिः दुःखेभ्यस्तारयिता न शिश्रथत् श्रथः शिथिलो न भवति। तत्र हेतुः, अवस्यया हविर्लक्षणाऽन्नेच्छया न शिश्रथत् पुनः पुनरभिवृद्ध्ये चाभूत् न तु शिथिलः विश्वस्मा इत् सर्व्वस्मै जगत् एव सर्व्वजगद्रक्षणार्थं इषुध्यसे ईश्वरो भवसि। इषु ऐश्वर्य्य इति धातुः। देवत्रा सर्व्वेषु देवेषु हव्यमूहिषे अस्मदीयं हव्यं वहसि विश्वस्मा इत् सुकृते सर्व्वस्मा अपि पुण्यकृते तदर्थं वारमृण्वति वार्य्यन्ते प्रवेशार्थिनः प्राणिनः यत्र तत्सुवर्गस्य द्वारं वारमित्युच्यते, तदपावृणोति, स्पष्टीक्रियते, अयमग्निर्द्वारं स्वर्गद्वारम्। तदेव विवृण्वति विवृतं करोति। अन्त्येष्टित्वादियमष्टपदी॥